

Fans de la reina

«Elisabet II sembla haver aconseguit ultrapassar les fronteres dels monàrquics i convèncer la majoria que la Corona és un dels principals pols d'atracció del país»

Els funerals de la reina Elisabet II han durat tant com les exèquies d'un faraó. En certa manera té sentit, perquè havien de passejar el seu cadàver per bona part de la geografia propera de la Commonwealth, fórmula moderna per a referir-se al que fou un dels majors imperis del món i que juga a mantenir una simbologia que no per caduca està mancada d'acceptació en el món britànic. Més aviat es podria dir que és la Corona a la peça institucional que uneix els territoris ja tan llunyans en objectius, però tots ells implicats en un mateix esperit i tradició.

Els britànics són un poble de formes: els últims en abandonar les perruques de jutges i diputats, els primers a tenir una Constitució, però mai escrita, són sense dubte bressol del parlamentarisme i de les llibertats civils (*Charlie Hebdo* publicava fa una dies una portada on identificava el nou Rei com l'assassí de Lady Di, quelcom impensable en altres països), però a la vegada exemple que la unitat política sols es construeix amb violència, tot i que per mantenir-la, almenys en el present, cal justament una aparença de tot el contrari.

Elisabet II sembla haver aconseguit en set dècades de regnat ultrapassar les fronteres dels monàrquics i convèncer la majoria que la Corona és un dels principals pols d'atracció econòmics i socials del país. Una mica el que significà Grace Kelly per a aquell Mònaco decadent on va arribar per casar-se amb el príncep Rainier. Però sense frivolitats: el Regne Unit és un estat seriós, complex constitucionalment parlant, admirable des del punt de vista parlamentari i ambigu des de la perspectiva social i antropològica.

El país que ha aconseguit posar a la mateixa fotografia la capçalera de l'Estat i l'agent 007, què ha fet cavallers de l'Imperi els Beatles o l'escocès Sean Connery i que exporta un estil cultural propi per a gaudi del món. El dubte s'allarga com una ombra gravitant sobre el cap del seu fill i intentant enllaçar l'àvia i el net per acontentar una majoria on no hi és Camila, però potser sí el nou rei, un Carles III que comença a treballar quan la majoria ja fa estona que s'ha jubilat. Excepte l'actual Vaticà amb dos Papes, res podia resultar tan sorprenent.